

СЕРХИО ГАУТ ВЕЛ ХАРТМАН

МАТРЬОШКИ

Превод от испански: Христо Пощаков, —

chitanka.info

Към мен се доближаваше нисък мъж с малки, треперещи ръце. Той се спря и помълча сковано около минута, сякаш не знаеше наизуст какъв е следващият ред на някакъв сценарий. Аз от своя страна, никога не си позволявам да говоря глупости в три и половина часа на разсъмване.

— Странно е — проговори дребосъкът накрая. — Сънувах заедно с вас.

— Не ме дразнете — възразих и запалих цигара.

— Зная, че това изморява — настоя човечеца и отново потъна в мрачно мълчание.

— Правя го за пари — улавях в този момент мислите на жена, която се бе облакътила на балкон от следващата сграда.

— Мога да ви финансирам, ще ви осигура каквото и да поискате — каза мъжът. — Парите нямат значение за мен, мога да изразходя каквато и да е сума. Ако материалът е с добро качество, те ще платят всякаква поискана.

Коментарът му съдържаше тежко бреме — мъжът искаше и се нуждаеше сам да открия кой е, но аз не бях в състояние да го прочета.

Момичето от балкона ни погледна за момент. Едва ли имаше и двайсет години, беше руса, изящна, с леко азиатска извивка на очите си, които вероятно бяха зелени. Чета мисли, но нямам телескопично зрение. А и хората не мислят непрекъснато за цвета на очите си.

— Как ще ме използвате? Имате ли нещо на въоръжение или ще импровизирате?

— Покривам всички възможности — отвърна мъжът, който изглежда не ме слушаше, а единствено чуваше собствената си реч, която беше подготвил. — Никога не се знае някой къде може да се натика. Във всеки случай плащат добре.

— Нека да бъде така, но нея също я искам — рекох, показвайки към момичето на балкона.

— Защо? — попита той без да я погледне.

— Има талант, който ме допълва — изльгах. — Не мога да действам без нея.

— Свети Росарио! — възклика мъжът. — Ще бъдем цяла тълпа и защо? Току-що я откри.

— Само трима — поправих го аз.

— А тя знае ли го?

— Не, тоест да; вече го знае.

— В какво се състои нейния талант?

— Блокира полето. Никой не би могъл да ме улови в радиус от дванайсет до петнайсет метра, нито да ме неутрализира.

— Вие сте обикновен телепат и може би няма да ми послужите. Имам на разположение хиляди като вас.

Намокрих дистанционно цигарата му и отвърнах с лош тон:

— Вие би трябвало да го знаете. Ще ме наемете ли или не?

Казахте, че сте сънували заедно с мен.

— Да. Склонен съм да го направя. Десет хиляди звучи ли добре?

— Десет хиляди за всеки от нас. Или ще включвам и нея, или няма да има сделка.

Макар че не ни харесваше, бяхме въвлечени в тази война. А тя се ръководеше по следния начин: типове като този обхождаха селищата посред нощ и наемаха потенциални бойци. Дори не бяхме сигурни от колко страни се състои полигонът. Посочих суворо с показалеца си момичето, убеден, че едва ли някой би ни отворил вратата ѝ.

— Обмислих го по-добре — каза мъжът. — Не се нуждаем от нея. Имам непопълнен екип, който се нуждае само от вас.

Попитах се как бих могъл да го разубедя, след като бях започнал да пресмятам ползите, които бих извадил от едно допълнение като тази жена.

— Това е интересна гледна точка, няма да изгубим нищо, ако опитаме.

Боклук! Парите също не ме интересуват, мога да си позволя да изразходвам каквато и да е сума. Всички са еднакви и с всеки изминат ден все повече приличат на нас.

Той се отправи към съседната сграда и се спря под балкона. Момичето се надвеси наполовина навън, може би подтикнато от любопитство и това беше достатъчно. Мъжът извади някакъв цилиндър от вътрешния джоб на палтото си и изстреля половин дузина трактове, тънки като конец за шиене. Момичето остана неподвижно, оплетено в създадената мрежа. Той я повдигна на един-два метра и след това я спусна като балон, напълнен с хелий, който се е заклещил между средните клони на някое дърво.

— Не е ли малко грубо? — опитах се да протестирам.

— По-точната дума е „бързо“ — защити се той. — Не познавам по-добър метод.

Наблюдавах момичето и погледът ми се спря върху русата ѝ коса и чувствителните ѝ устни. Почувствах, че в мен се събуждат отдавна потиснати въжделения, но веднага отбелязах, че нито му е времето, нито мястото, за да бъдат удовлетворени.

— Сега не е моментът за сексуални подскоци — каза мъжът, сякаш бе способен да чете мислите ми.

— Кой тук е телепат? — възразих аз.

Момичето, което беше приело това обстоятелство твърде философски, показва нишките на мрежата, които ѝ пречеха да застане права.

— Разпусни я — нареди тя.

За първи път чух гласа ѝ и веднага се влюбих в нея. Беше съвършена.

Мъжът се държа послушно. Обърна поляритета на полето и конците се разтвориха във въздуха или се вмъкнаха обратно в цилиндъра, не бях в състояние да го уточня.

— Вербувани сме — казах аз.

— Вербувани ли? — повтори тя. — Говори се за война, но малко се знае за нея. Би ми харесало да науча имената ви. След като сме тръгнали да мрем... няма да бъде приятно това да се случи между непознати. Аз съм Рита.

— При телепатични войни никой не умира — рече мъжът. — Най-много да загуби таланта си.

— Името ми е Сурич — представих се аз.

— Сурич ли? Прилича на прякор — отбеляза Рита.

— Казвам се Джоуъл Грийн — каза мъжът. — Вярвай му, наистина се казва Сурич.

— Обаче вие не се казвате Джоуъл Грийн — уточних. — Откъде го измъкнахте това име? От някой роман ли? Да не е от „Юбик“?

— Онзи от „Юбик“ беше Джо Чип — поясни Рита и изтърси от ръкава на палтото си няколко въображаеми прашинки. — Кога започва сражението?

Джоуъл Грийн (истинското му име бе Хосе де Кампос и Оливейра, беше роден в Куритиба от майка германка и баща португалец) ни заведе до едно здание, което се издигаше на повече от

трийсет етажа. Поради почти всичките му запалени светлини бе очевидно, че войната го беше избегнала, независимо от късния нощен час. Пазачите, разположени зад полукръглия массивен плот, който се намираше след входа, проявиха голяма бдителност, след като разбраха, че рутинните им усилия да разпознаят идентичността на новопристигналите са блокирани. Те познаваха външността на Грийн, но това не им даваше никаква гаранция, понеже външния вид можеше да се промени по хирургически път, чрез внушение или чрез индуктори... Провалът на проверката предугаждаше трудности. Пазачите бяха прости изпълнителски маши от второ ниво, без голям талант, и наистина бяха пригодни да изяснят нечия идентичност, но по никакъв начин не бяха способни да свалят анти-полето, което генерираше Рита. Ние се спряхме и изчакахме. След няколко секунди стана очевидно, че Грийн е успял да генерира серия от пароли за върване, тъй като типовете ни се усмихнаха глупаво и ни оставиха да минем.

За да стигнем до двайсет и осмия етаж, използвахме един от свръх-бързите асансьори. Озовахме се в зала, заета от дузина стаички с обем от около два кубични метра, в които стояха оператори и с поглед, изгубен в полетата на виртуалните битки, обвити от всяка към вид жици и кабели, спасяваха най-тихата война в Историята. Рита остана да ги наблюдава. В очите ѝ се мярна искрица на неодобрение. Би могло да се дължи и на анти-полето, но тя явно имаше привичките на всеки емпат. Бе загрижена за симетрията на кутийчатите конструкции, съединени с талантите разположени във вътрешността им, а се сетих, че преди дори и не беше протестирана против оскърбителните маниери на Грийн, когато я вербуваше.

— Ще ги заместваме на всеки два часа — каза ниският мъж, изпреварвайки критиките на Рита. Може би за в бъдеще щеше да стигне до откриването на аргументи за нейното недоверие към подобията на стаи.

— Кой е натоварен с операциите? — попита тя.

Въпросът ѝ очевидно издаваше познания за шифри, което не си го бях представил, когато я видях на балкона за първи път. Рита седна на една табуретка. От тази позиция можеха да се видят петима предсказатели, които се бяха замотали в дискусия относно правилната интерпретация на сложна плетка от конци. Всеки един от петимата

внасяше в нея по един цветен конец, съгласно реда си на влизане и възлите в местата на пресичане добиваха различна конфигурация. Не съгласуването се предизвикваше когато нямаше две съвпадения.

— Забравете ги — рече Грийн. Виждайки, че останах мълчалив и прикрит от гримаса на порицание, той се опита да ме ободри със смешен аргумент: — Хайде да спечелим.

Още от началото на войната знаехме, че страните в сражението бяха извънземни; те се нуждаеха от пушечно мясо и Земята бе в състояние да им го достави. След откритието, че тази планета е пълна с таланти, те се приземиха на нея с подходяща тържественост за случая. Последваха посланици и взаимен обмен. Тръгна се към неограничена размяна на познания, взаимно доверие и симпатия. Извънземните не казаха нищо за войните, те изглеждаха извънредно мирни — приличаха на будистки лами.

— Може ли да започнем работа? — прекъсна нишката на мислите ми неспокойствието на Рита.

— Не е толкова просто — отбеляза Грийн. — Когато тези екипи бъдат заместени след... — погледна той часовника си, — четиридесет и пет минути, ще свикам пленарно заседание на предсказателите, за да определят дали вие сте в състояние да образувате част от екип.

Този коментар разочарова Рита. Напротив, аз го знаех от самото начало.

— Ще ни приемат ли или не, хайде да го направим — каза тя. — Ще бъдем независим екип — Сурич и аз. Ще наемем таланти, за да завоюваме отново Земята. И вие ще ни помогнете, Грийн.

— Вие сте луда! Това не е възможно. Аз работя за тях, а не за собствена сметка.

— Някой иска ли кафе? — рекох, за да поразредя околното, гъсто като желе настроение. Бях открил тази добра течност по миризмата ѝ, а не благодарение на психичната ми мош — някой се беше заел да приготви кофеиновата напитка.

— Добре — съгласи се Рита. — Ще направим няколко минутна почивка.

Грийн се спря пред нея и по всичко личеше, че съжалява за довеждането ѝ. Обработката на стратегическите линии на една така особена война не бе задача за аматьори, а той изглежда също не правеше изключение. Бях загрижен за начина, по който щеше да

импровизира по време на хода й, в повечето от случаите без истинско познаване на нейната материя. Когато от една от стаичките се разнесоха вопли, ние всички подскочихме от местата си.

— Изгубихме кула — прошепнах.

— Не може да се завзема лекомислено — рече Рита. — Тези хора го допуснаха.

— Госпожице — каза вежливо Грийн. — Мисля, че сърках с вас. По-добре би било да пишете романтични поеми или да се да работите в някоя шивашка работилница.

Рита моментално реши да разчита на един активен талант, който владееше една от формите на телекинезис, което й помогна да откъсне перките на един вентилатор и да го използва като коса по врата на Грийн. Не почувства вина: бе очевидно че вътрешността на Грийн се обитаваше от същество без емоции и лице. Това чудовище бе влязло във владение на тялото му, за да го манипулира и посредством него да вербува лица с талант за военни действия. Пристигна крачка напред и за първи път видях съществото, което се бе разположило в Грийн: имаше форма на круша и цвят, който излъчваше жълч; разполагаше с четири симетрични отверстия, подобни на кръгли уста с грапави ръбове, които показваха, че организмите с милиони години еволюция се стремят към прости и функционални форми.

— Остави я на мира! — възкликах, когато успях да се отдръпна от апатията, която ме бе обхванала.

— По-добре ще бъде да си отиде — настоя Грийн. — Позволих си да съркрам.

— Не си съркал, господин чудовище от външното пространство — рече Рита. Но бе последното, което изрече. Една невидима ръка, командувана без съмнение от един от талантите, които ни заобикаляха, я хвана за гърлото и за известно време я остави извън битката. За първи път през тази нощ започнах да подозирам, че решението ми е било погрешно или поне прибързано. Беше очевидно, че тази страна от воюващите ще се възползва от необикновения ми талант, маскиран под ранга на обикновен телепат, но това вече нямаше значение; нетърпимото бе, че се настървиха на момичето.

Извъння някакъв звънец. До стаичките се доближи орда от свежи таланти, която започна да заема местата на тези, които бяха привършили със задачите си. Не изглеждаше по-различно от

подмяната на работна смяна в публично учреждение. Видях няколко странни мутанти, но повечето хора имаха обикновен вид. Това, което бележеше разликите им, бе различието в екстаза на техния начин на изразяване, както и умората в телата и съзнанието им, което се отразяваше върху техните лица.

— В състояние ли са да ни поставят в течение на нещата? Изглеждат изтощени — погледнах Грийн, който неизразително наблюдаваше талантите, сякаш бяха същества от друга планета. — Войната се нуждае от свежи бойци, но в никакъв случай от неопитни.

— Боже мой! — възклика Рита, която се бе съвзела възстановяващо дишането си. — Как могат да бъдат толкова апатични и така нечувствителни?

Грийн насочи вниманието си към момичето, за което мислеше, че още е в безсъзнание или поне, че трепери вътре. Вместо това откри, че Рита е пълна с решителност, готова да се включи в битката.

— Госпожице! Проклета да бъдете! — изрази Грийн тежкото си настроение. Може би беше открил нещо опасно за него, вероятно подозираше заговор. Изпреварих душевната му подбуда, но той контролира изпреварването ми. Парира мозъчната ми атака и с прост удар в ченето на Рита, я остави в безсъзнание.

— Така няма да стигнем до никъде. Вие настояхте да я вербувам, я тя вече не понася вашата автономност. Дори не успя да разузнае кои са на наша страна и кои са неприятелите ни във войната, в която сме въвлечени.

Не беше вярно, че Грийн бе поискал да вербува Рита — аз му я бях наложил. Независимо от това се чувствах така дезориентиран, че дори не бях способен да си спомня кой беше специфичният ми талант.

Един от освободените от смяна, който беше висок като топола коленичи пред Рита с намерението да я пробуди. Може би дори не беше видял удара с юмрук и може би си представяше, че както и при другите случаи, Рита беше извън играта поради психична атака. Коленичилият беше несъществен емпат и неговият талант се включваше в погранични случаи, а тя бе един от тях, макар че той не беше проучил на коя струна играеше. Грийн го бе каталогизирал като кинетик или индуктор на паника, поради което се отдръпна и опря външното си тяло на стената, докато вътрешното му тяло се свиваше по патетичен начин — в дъното на душата си той бе страхливец, извън

тичното за вида, към който принадлежеше. Емпатьт не му обръщаше внимание. Той извади от джоба си тесте пластмасови карти и започна да ги полага подред върху главата на момичето. Образите върху картите представляваха естествени катастрофи или въображаеми пейзажи от световете на агресорите. Идването на извънземните беше възбудило патологичен култ към фантастичното, също като бе станало през втората и третата четвъртина на двайсети век.

— Помогнете ми — каза той. — Поддържайте границата с този кастиран шопар, за да предотвратите повторното нападение над Рита.

— Не е кастиран шопар. Във вътрешността му има друго нещо. Не се ли предполага, че сме на една и съща страна? — нямаше смисъл протеста ми.

— Да се предполага ли? Тези вредни хищници сменят страната със същата лекота, с която сменят и тялото си — забави се той за момент и добави: — Видя ли го отвътре? Какво видя?

— Един крушообразен, със зеленикав цвят и четири уста.

— Това е скап. Но изглежда странно. Той е една четвъртина от Братството, един вид сержант, който наема. Вербува ли ви?

— Преди няколко часа — отвърнах аз.

Към неподвижното тяло на Рита се доближаваха различни оператори, който един по един бяха напуснали местата си и бяха заменени от други. Те участвуваха в различен вид съюзи и се учудваха от историята, която изтичаше от разсъдъка на момичето, а тя игнорираше колко би продължила тази част на цикъла. Бяха таланти от всякакъв тип и качество (телепати, предсказатели, емпати, телекинезисти и индуктори), които вече наброяваха дузина. Грийн, който бе свит между стената и пода, и се бе сгънал под екстравагантен ъгъл, изглежда, че беше изгубил контрол над ситуацията, а може би и заточен от едновременното действие на блокатори и подтискащи. Не беше станало ясно, защо всички бяха постигнали съгласие против Грийн. След всичко, което се случи, той бе станал част от тяхната страна, а Рита оставаше абсолютно непозната.

— Нищо не се получава — каза накрая емпатьт и си събра картите.

— Ликвидирана е — отбеляза един предсказател. — Остават ѝ пет или шест минути живот.

Бях поразен от получената информация. С какво си играеше Грийн или съществото, което бе заложило позиция в него? Каква беше нашата функция в интригата? Ако думите на предсказателя за Рита се окажаха верни, тя щеше да умре за едното нищо, без да е влязла в каквато и да е битка, само поради каприза на един офицер от по-долна категория.

— В случай на извънредно положение сме упълномощени даже да уволним вербуващия. Може би така ще игнорирам количеството на паралелните войни, които се раждат в момента.

По-нататък ми се удаде да присъствам на една невероятна сцена. Двама от талантите се разположиха пред Грийн. И без да го докосват, започнаха процес, който без съмнение бе насочен именно към него. Външната обвивка на ската потрепери два или три пъти и след това се разглоби. Частите и независимите модули, които само пред минута съставяха Грийн, се разпилиха тихо, без да произведат никакъв звук, сякаш ставаше дума за части от някакъв мек материал. Туловището му, освободено от крайници и глава, започна да се асимилира все повече и повече от крушоида, който съдържаше вътрешността му.

Емпатът се разположи срещу мен, затулвайки това, което бе останало от Грийн и ми протегна ръка.

— Аз съм Бургеньо.

— Сурич — отвърнах аз. — Какво предлагате?

— Да го разрежем по средата, по екватора. Скапът, който се крие във вътрешността на крушоида е най-вредния хищник във вселената. Знаете ли какво означава изразът „троянски кон“?

— Не.

— Вие прочетохте разсъдъка на крушоида, но преди време — преди скапът го е изял, както правят някои гъсеници, така да се каже отвътре. И сега от него е останал само скелета му.

— Би могъл да се защити — изненадах се от неефикасността на първия нашественик. Това беше станало, докато Грийн ни вербуваше, когато оплете в мрежата Рита на балкона и ни отведе до Централното Здание.

— Не е знаел какво би се случило, докато не е станало прекалено късно. И ние видяхме, че на тази фаза е невъзможно да се намесим, битката щеше да бъде остра. Стояхме и през цялата смяна

изграждахме топлинна бариера. Двама от нашите паднаха в битката, чухте ли виковете им?

Беше трудно да го смеля. Значението на това стълкновение ми се изпълзваше и нямах намерение да правя обследване на Бургенъо. Този тип заемаше мръсна страна и нещо в жестовете му предизвикваше отвращение. Затова не ме изненада, че изпреварвайки моята вибрация, той започна да се отваря напълно, показвайки своята интимност и между другото давайки да се разбере, че талантът ми го разтърсваше като стар, прояден от молци килим. Хващах се на бас, че от това разтърсване не би се откъснала и люспица от собствената му гнилост.

Започвайки с жеста на Бургенъо, трябва да кажа, че присъствах и на други подобни факти, макар че ще трябва да ги разкажа последователно. Информацията, към която имах достъп, ми позволи да узная стъпките, които предшествуваха вербуването ми заедно с Рита. Грийн беше открил анти-полето на момичето и се нуждаеше от мен само за да прикрие интереса си към нея. Имаше на разположение стотици като мен или на такива, на каквито се преструвах, че съм. Но в екипа му липсваше един от типа „анти“, поради което неутрализирането на някой от типа „скап“ ставаше доста сложно за него. Обяснението бе твърде заплетено. Защо Грийн искаше да неутрализира скапове, след като беше един от тях? Бе възможно във вътрешността на ската, които се намираше в крушиода в гръденя му кош, да се намира някой галак или някой не каталогизиран вид. Войната се разрастваше като мастилено петно, предизвикана от четирима ентузиасти с психически таланти, които бяха получили свобода на действие във вселената.

Докато Бургенъо ме дезориентираше с лавина от разбъркани данни, талантите отвориха по средата това, което беше останало от Грийн. След това разрязаха крушиода на две части и започнаха да изваждат оттам нещо като черен таралеж, който започна да се отделя като топка от леплив цимент. Така че това беше истинският външен вид на ската. Едва сега разбрах защо бяха объркали истинското ми възприятие и не бях успял да видя нещо друго, освен крушиодите: скаповете са облицовани със стерилен филм, който пречупва психическото прочитане от трето ниво. Изненадан от грубото му показване, скапът се беше побъркал, ако такова изразяване е приложимо за неговата морфология.

След като видях тарабежът, притиснат между пода и стената подобно на топка за тенис, отправих въпросителен поглед към Бургено.

— Какво се опитва да направи? — попитах.

— Скапът ли? Да си излезе от скелета, предполагам. Бернардо ще го счупи като изгнил зъб. Този е Бернардо — рече той, сочейки към индуктора, който си разтриваше ръцете, сякаш ги бе оцапал с мръсна кал. — Дано винаги да става така лесно.

Третото едновременно събитие беше станало извън погледа ми и прогресираше зад гърба ми. Обърнах му внимание, когато мислите на Бургено абсолютно се затвориха за мен. Рита беше дошла в съзнание и анти-телепатичното поле, което генерираше, бе достатъчно да задръсти всички таланти. Единствено скапът, който беше сляп и ням, успя да пресече създадената броня с ясно послание, към което и аз се бях насочил.

— Лъжат — предаде мисловно скапът. — Аз съм на твоя страна, а те са враговете.

Ще опиша с две-три думи какво последва: беше досадно и смущаващо, като някакво тяло което е паднало от известна височина в резервоар пълен с мед. Бях изгубил нишката между лабиринта от слепи очи, които гледаха, без да виждат. Получих други три усещания. За нещо прилепчиво, бавно и древно. Той потърси помощта на Рита, едновременно изненадан и щастлив, че момичето бе влязло в действие, нарушивайки зловещото стечние на обстоятелствата, които й бяха пророкували. Но вече беше изчезнала, може би погълната от водовъртежа на талантите, които изтичаха безпорядъчно от между стаичките, заменяйки се един друг и понякога се блъскаха като полицайт от Кийстоун, от един стар комичен филм. Бургено, който в момента бе застанал с ръце на кръста и изглеждаше изморен от шетнята наоколо, изглежда предизвикваше ската на дуел.

— Мисля, че казаното от него е израз на парноя — рече той. В действителност това не може да бъде постоянно — скоро ще бъде добре и ще може да се върне към игричките си.

— Как е възможно да му казвате нещо такова? — започнах да протестирам. — Той не е човешко същество. Нима искате да получите изгода от смущението му?

— Мълкнете, Сурич! Вие нямате нищо общо с войната ни и не познавате законите й, да не говорим, че дори още не сте влезли в нея, така че не виждам смисъл в упорството ви да излезете от нея. Не ни беспокойте!

Отказах се в негова полза и потърсих табуретка. Рита се появи от нищото и седна до мен. Постави ръка на коляното ми и го стисна. Знакът, с който ме уведомяваше за нещо премина през мен като електрически ток, но съзнанието й продължаваше да представлява за мен голямо и шумно петно.

— Не мога да те прочета — промърморих.

— По-сигурно е да се каже през зъби — отвърна тя по същия начин.

— Какви са тези?

— Перми — вид от някаква планета без слънце. Не е ли странно? Планета, която се скита между системите. И те са психо, но от ниска категория, макар да са доста хитри и изобретателни. Напъхаха се във войната между скаповете и галагите, без някой да ги е викал...

— Не, не! — възкликах без да повдигам глас. Един шептящ вик е равен на мисъл в подводна пещера. Бяхме по средата на пътя си да заемем която и да е страна, поради което ме нападнаха лоши мисли. — Можеш да бъдеш и по-обвързана с мен.

— Няма да ти хареса.

— Тогава нека да ти го кажа по-ясно: Грийн ме вербува за пари. Уговорихме се за десет хиляди на глава, а аз по изключение включих в условието и твоето присъствие.

— Много любезно от твоя страна! — погледна ме Рита така, както се наблюдава някой последен тъпак. — Това показва, че нищо не си разбрали. Твоята длъжност е да реализираш предпоследната топка. Трябва да бъдеш на точното място в точното време и да я удариш под необходимия точен ъгъл, а с това мисията ти ще бъде изпълнена. След този момент никой няма да се интересува от твоята траектория.

— Плъхове! — възкликах безсрочно. Но кантората вече се беше изпразнила. Докато говорехме, някаква магическа служба се бе погрижила да елиминира всяка следа от човешки и извънземни психо-наемници, които инфектираха това място. Рита ме изгледа внимателно.

— Разбра ли какво ти казах? Няма да стигнеш до края на пътя.

— Да, разбрах. Но въпросът е друг. Защо не съм в състояние да прочета съзнанието ти? Излъгах ги, след като скрих истинската природа на моя талант: За него не съществува блокаж на проникване.

— Защото съм нещо друго — отвърна Рита.

— Друго ли? За какво говориш? Колко неща биха могли да съществуват, за които да не зная?

За да даде пълен отговор, Рита показва своя истински външен вид. Вече не бе момиче, а нещо като голямо сплеснато лале, чиито цветни листенца бях срязани по диагонал като железни панели. Наблюдавах като хипнотизиран как по полированата им повърхност преминаваше бавна пулсация, която се вливаше в едно лакомо, нарастващо уширение. След като странното цвете се разтвори, във вътрешността му се показваха сложни микроскопични системи и изкуствени органи, изработени с невъобразимо качество и прецизност. Почувствах, че сякаш падам от голяма височина. Тичинките му бяха антени — приемници на сигнали, излъчени от по-висша същност, родена на планета, която обикаляше около звезда, която не беше слънце и в момента висеше на около десет хиляди километра от Земята, за да шпионира нашите действия. Рита-цветето получаваше трилиони терабайтове за наносекунда. Тази компресирана информация обясняваше произхода, естеството и края на вселената и за нейното декодиране бяха нужни еони, но същността ни съчувстваше, поради което кондензираше и резюмираше съдържанието ѝ. Тя казваше, че вселената няма цел и е продукт на случайност, който е цикличен. Измеренията на вселената се завързват и сплитат, като допълват формирането на следваща непрекъснатост, в която начало и край, отвътре и отвън, минало, настояще и бъдеще са лишени от смисъл. И това ли бе всичко? Имаше и още нещо. Съществата, които я обитават са неправилно формирани от пространството и времето, създадени по случайност и без никакъв смисъл. Войната ли? Тази война е безполезна, както и която и да е друга, като всички колективни или индивидуални действия на същества, които инфектират вселената. Скапаве, хора, галаки и перми. Действията, страстите, животът и смъртта на трилиони видове нямат значение за вселената. И ако искат Господ, Той им остава като последна инстанция. След това същността мълъкна. Не се нуждаеше от време, но ни съчувстваше и затова направи пауза, за да изпълни следващата фаза.

Тичинките се трансформираха в щипци. Действайки бързо и ефикасно, те ме принудиха да остана неподвижен до цветната корона, която постепенно започна да се затваря около мен. Една от тичинките претърпя друга трансформация — превърна се в скалпел. Щипките ме поставиха в неподвижно положение и скалпелът се плъзна напреки на вътрешностите ми, очертавайки перфектна линия, която обиколи пояса ми, премина през гърба, събра се върху пъпа ми и накрая се срещу със себе си. Четири тичинки, които се превърнаха в челюсти, хванаха моите крайници, а две други обхванаха шията ми. След това започнаха да ме теглят в противоположни посоки и разделиха тялото ми на две, отделяйки горната от долната му част. Една торOIDна форма със свирепа женска изява, която бе покрита с червени петна, видя светлината за първи път. Беше кок-ди. Висшата същност ми подари това познание. Бе невероятно! Бях подслонил във вътрешността си един кок-ди, който ръководеше действията ми и ме манипулираше. Сега, разрязан на две от скалпела на висшата същност, макар и да не бях изолиран от възприятието на контекста, присъствах на втората фаза на процеса. Тичинките мутираха още веднъж, превръщайки се в инструменти, способни да се справят с морфологията на един кок-ди. Съединителни скоби, длета, чукове, клинове и секачи. Между другото вече знаех какво следва. Кой беше лукавият оператор, който се криеше в дълбочините на кок-ди? Дали случайно не бе също висша същност? Не можех да си позволя да мисля глупости. Във вътрешността на кок-ди се намираше една набръчкана черна перла, по-скоро нахут, който бе способен да погълща околната светлина. И той се наричаше Фребер.

— Не е последният — подшушна Рита. Рита ли? Бяхме възстановили трайната реалност. Режещите тичинки на висшата същност и събраните листа на лалето бяха изчезнали. Но не и Фребер.

— Тук съм, във вътрешността на Фебер — каза една остра мисъл, фокусирана като лазер към центъра на сливицата ми. — Аз съм единственият, неразделимият.

— Това ще свърши ли някога? — попитах Рита.

Наблюдавах я. Ние седяхме на две табуретки-близнаци и ръцете ни бяха вплетени като криле на влюбени.

— Част от войната е — отвърна тя загадъчно. — В началото на битката даде ли си сметка, че се заехме с алтернативни реалности, които са чужди на нашия опит? Внимавай!

Бях неподготвен, когато почувствах, че някаква вълна ме разтърсва и ме влачи. Препълзването можеше да се измери само в комбинирани единици, така че цялата пространствено-времева постоянност беше засегната. Разбирах аналогията на куклите: едната се намира във вътрешността на другата и така нататък, докато не се изчерпа безкрайността. Независимо от това, последната кукла би трябвало да бъде неделима. Последна и почти теоретична, люшкаща се на границата между съществуващото и несъществуващото. Настоящето е точка, способна да съдържа миналото. Бъдещето ще бъде това, което не съществува в настоящето мигновение. И при все това е способно да включи настоящето като колеблива точка или квант вечност. Трябва да го кажа на Рита: познанието е сила, която трае по-малко от скок на частица в друг план на реалността, но този, който разполага с него постига победа.

— Не — каза Рита. — Задушно е.

— Задушно ли?

Зданието беше останало празно; угасените светлини и спрелите машини изглеждаха като почти нереална конфигурация. Какво би могло да ми изглежда нереално от висините на моя разказ?

— Задушно е — повтори Рита до мен. — Партията е отложена.

— Партията ли? И толкова се напрягах, за да постигна някакви си отложени партии ли?

Към мен се доближаваше нисък мъж с малки, треперещи ръце. Той се спря и помълча сковано около минута, сякаш не знаеше наизуст какъв е следващият ред на някакъв сценарий. Аз от своя страна, никога не си позволявам да говоря глупости в три и половина часа на разсъмване.

— Странно е — проговори дребосъкът накрая. — Сънувах заедно с вас.

— Не ме дразнете — възразих и запалих цигара.

— Зная, че това изморява — настоя човечеца и отново потъна в мрачно мълчание.

— Правя го за пари — улавях в този момент мислите на жена, която се бе облакътила на балкон от следващата сграда и изглеждаше обещаваща. Единствено трябваше да се отърва от мъжа. — Но тъй като вече имам много, не вярвам войната да си струва труда.

Преди мъжът да открие, че си бях мръднал ръцете, едната вече му притискаше врата, а с другата стисках глезена му. Дръпнах. Разделих го наполовина. Копието на същия мъж, само че по-малък по размер, изскочи от вътрешността на кухината и продължи да настоява, възобновявайки старата си песен.

— Мога да ви финансирам, ще ви осигуря каквото и да поискате — каза мъжът. — Парите нямат значение за мен, мога да изразходя каквато и да е сума. Ако материалът е с добро качество, те ще платят всякаква поискана.

Повтарям операцията два пъти, три, накрая стигам до хиляден път. Последните мъжленца са малки като мравки. Скелетите им сякаш са изградени от някаква призрачна тъкан. Рита се смее и ми протяга две филателни пинсети. Разделям с голямо внимание още един от тях. Би могъл да се държи като ангел, но не го прави. Упорито повтаря речта си, която е оскърбителна за слуха ми. Изглежда, че в някая част на вселената се води безцелна война, но не съм сигурен дали ми казва точно това. Рита продължава да се смее и без да успея да предотвратя действието й, размазва последният неделим мъж с тока на ботуша си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.